

DESPRÉS DE L'11 DE SETEMBRE, ENCARA

Els analistes internacionals s'han posat d'acord a considerar que el món ha canviat molt després dels atemptats de l'11 de setembre al Pentàgon i a les Torres Bessones de Nova York. A casa nostra, per mes que diguin o deixin de dir els analistes, confortablement instal·lats en el privilegi occidental i petit burgès que se'ns ha atorgat, la majoria de nosaltres encara no l'hem notat, aquest canvi. Per ara, ens hem limitat a seguir la quotidianitat bèl·lica davant del televisor saltant a cops de zàping d'un front de guerra a un l'altre: primer a l'Afganistan, observant amb gran atenció com es maten formigues a canonades, com s'han descarregat tones i més tones de bombes contra les carenes de les muntanyes, i amb la paradoxa d'una guerra on han mort més periodistes que no pas soldats americans. Després, toc al comandament i canvi de canal, perquè la pel·lícula se'n vagi al front de les terres bíbliques, al pa nostre de la intifada de cada dia, David contra Goliat, fones palestines contra tancs jueus, i la inexplicable barbaritat dels qui, amb el cos carregat de bombes, es sacrifiquen a ells mateixos per estossinar tants enemics com sigui possible a la cua d'un cinema, dins d'un supermercat o en la sala d'una discoteca.

Entre estomacada i estomacada, també hem vist com algunes companyies d'aviació passaven problemes i reajustaven plantilles; de quina manera la corrupció i el mal govern s'enduen aigua avall l'economia de l'Argentina i, a Cervera, molt més prop de nosaltres, com actuaven els escolans del mateix sistema fent públic el tancament d'una fàbrica que, el proper estiu, deixarà un miler llarg de famílies de la Segarra amb el cul enlaire, una mica més pobres si miren enrere, i amb un rictus d'angoixa de cara al futur.

Algú es pot preguntar si tot hauria estat igual (de l'Argentina fins a la Lear cerverina) sense l'hecatombe de l'11 de setembre. Tot fa suposar que sí. Per què? Perquè tot ve a confluïr en uns mateixos punts neuràlgics –dels avions suïcides a les corrupcions d'estat i el tancament d'una fàbrica. El punt d'un món que no reparteix bé la riquesa i que no li interessa ni vol repartir-la; el punt d'un sistema econòmic sense escrúpols per al qual els guanys van sempre per davant de les persones; i el punt d'un esperit mental, individual i globalitzat, que premia més l'egoisme que no pas la generositat, i on el creixement abusi d'uns pocs, senyal de triomf i d'èxit personal, passa davant del discret benestar de molts i de la dignitat de tots. Per això, la riquesa de les nacions privilegiades, entre les quals la nostra, és possible per l'estat de desenvolupament, pobresa i gana escampats per bona part del món.

Alguns d'aquests problemes, amb l'IVA de la multiculturalitat, els problemes de la immigració i el xoc de civilitzacions són comentats i analitzats en aquest número de SOLC.